

betyder da ikke, at det ikke havde været rart med en far og det, en sådan kan bidrage med.

At lesbiske kvinder har en seksualitet, der gør, at de ikke har særlig lyst til en mand, betyder, at der ikke kommer nogen børn ud af det. Men det er sunde og raske kvinder, og de kan godt få børn, hvis de vil. De kan finde en mand, der vil være far til barnet, og så kan de i øvrigt leve, som de har lyst til, for det er der jo ingen, der ønsker at blande sig i, og det finder jeg sådan set helt o.k. Men det er afgørende for mig, at barnet har kontakt til sin far, og derfor synes jeg ud fra de samme argumenter, jeg havde med hensyn til de enlige kvinder, at det er helt absurd, at man som kvinde bare kan vælge manden fra, fordi det passer én bedst. Det er kønskamp af værste skuffe.

I bemærkningerne til lovforslaget står der meget dramatisk, at som loven er udformet i dag stiller den en stor gruppe kvinder i en meget usikker og potentielt livstruende situation, fordi de kan få overført hiv-smitte ved brug af ukontrolleret donorsæd. Jamen undskyld mig: Alle kvinder, der går ubeskyttede i seng med en mand, er dermed i en potentiel livstruende situation, hvis de altså ikke har bedt om en negativ hiv-test. I øvrigt tror jeg nok, jeg har mere fidus til de lesbiske kvinder, end forslagsstillerne tilsyneladende har, for hvis de kvinder vil lave deres egen private sædformidling, vil de nok kræve negative hiv-tests fra donorerne.

Forslagsstillerne kan altså ikke opnå støtte til dette forslag fra Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det var mange store ord fra fru Henriette Kjær om ligestilling, og hvad ved jeg, og om det nu er rimeligt, at kvinder bare vælger en mand fra; men man kunne også dreje sagen og betragte den på en anden manér: Tror fru Henriette Kjær, at der som følge af den lovgivning, der blev vedtaget sidste år, bliver født færre børn af enlige eller lesbiske kvinder?

Personlig tror jeg det ikke, og det er heller ikke det, det handler om. Det handler om, hvorvidt vi skal forbyde læger at beskæftige sig med insemination og dermed være med til at give sundhedsmæssig sikkerhed. Der bliver hverken født flere eller færre børn, men der bliver måske en større sikkerhed for de børn, der kommer til verden, og der bliver mindre absurditet i, at fru Henriette Kjær og jeg og bageren og cykelsme-

den gerne må tilbyde behandling ved insemination, men at de eneste, der ikke må, er de fagligt uddannede læger. Det er absurd.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, jeg tror ikke, der kommer færre børn, men der kommer færre børn uden en far, og det er jo det, der er helt afgørende. I dag er kvinderne tvunget til at få et barn med en mand, så barnet får en far. Det er helt afgørende for mig, og det er afgørende for Det Konservative Folkeparti, og vi har betragtet dette forslag ud fra barnets tarv og ikke ud fra, hvad kvinden har lyst til. Jeg tror, at kvinder stadig vil få børn, selv om de lever i et lesbisk parforhold eller er enlige, men der vil altid være en far til barnet.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu er jeg jo væsentlig ældre end fru Henriette Kjær, og jeg må indrømme, at jeg gennem mit lange liv har mødt ikke ét, men utallige eksempler på kvinder, der ville have et barn uden at have en ægtefælle.

Det lader sig glimrende gøre, også uden at barnet nogen sinde får at vide eller får mulighed for at vide, hvem der egentlig var faderen. Så det er – nej, man må vist ikke sige vrøvl her fra talerstolen, så det skal jeg lade være med, hr. formand – men det hænger altså ikke sammen. Det eneste, det handler om, er regulær sund fornuft: Skal vi forbyde læger at beskæftige sig med insemination, eller skal vi ikke?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg må sige til fru Henriette Kjær, at den tilstand, vi har i dag, giver også mulighed for, at der i privat regi er donorklinikker, hvor der er fuld anonymitet. Det er ikke noget problem i dag, problemet er bare, hvem der skal føre tilsyn og sørge for, at kvaliteten er i orden, og her er vi nogle få – eller måske lidt flere – der bare beder om, at man også må bruge lægerne i det arbejde. Det er egentlig bare det, vort forslag stille og roligt går ud på.

Men når fru Henriette Kjær er inde på disse mange etiske overvejelser om vort forslag, vil jeg benytte lejligheden til at stille et andet spørgsmål: Hvem er bedst til at træffe disse afgørelser, når der er overvejelser i familien? Er det staten, der grundlæggende skal afgøre det, træffe den afgørelse, eller er det individet, der